

Ставайте, скоро. После се завтече въ кѣщи блѣсна вратата и извика се страшенъ гласъ:

— Василе!

Петьо се събуди уплашенъ. Всички бѣха на крака. Отвѣнъ се чуваха вихове, кучетата лаеха като побѣснѣли и обикаляха чифлика.

— Ти защо стана, извика майка му, ала Петьо изкочи на двора.

Надойдоха работниците, пристигна дѣдо Янко, докараха другитѣ коне отъ яхъра съ Кжрчо.

— Ти съ мене ела, дѣдо Янко, извика бай Василъ и се качи на коня.

Докато Петьо разбере, профучаха и се скриха въ тъмното.

Нито една дума не продума стрина Василица и не отговори на въпроситѣ на Петьо. Само се разхожда неспокойна. Следъ като мълчаха дълго, стрина Василица си избърса очитѣ и измърмори.

— Убилъ ги Господъ тия мокани. Не стига цѣлъ день работа, ами нощемъ сънь да не спишъ, конекрадци да гонишъ!

— Мамо ма, ами ще ги стигнатъ ли?

— Знамъ ли, чедо. Границата е близо, щомъ я минатъ, кжде ще ги гонимъ! Пъкъ и тъмно!

Петьо си легна и заспа. Стрина Василица се разхожда до заранята изъ стаята.

Когато Петьо си отвори очитѣ и се събуди, видѣ, че бай Василъ пие кафе и лицето му е загрижено. Разбра, че не сж намѣрени конетѣ, защото дѣдо Янко си бѣше нахлюпилъ калпака надъ очитѣ.

— Кое по-рано да гледашъ, бе дѣдо Янко?

Вечеръта бѣхъ на кладенеца, дочакахъ до последни добитъкъ. Едно ли е, две ли сж, кое по-рано да видишъ. Пропусналъ съмъ да обиколя